

Nagyböjt 4. vasárnap „B” új
2Krón 36,14-16.19-26; Ef 2,4-10; Jn3,14-21

Isten, a szeretet

Ima egy haldoklóért!

Az ember azért képes minderre, ilyen tettekre, mert Isten teremtménye. Aki saját képmására formált bennünket, és önmagát ajándékozta nekünk.

Az öröm igazi forrása az, hogy az Atya megajándékozta ezt a világot. Nem valamit, hanem valakit kapunk. **Isten önmagát**, igazi szolidaritást ajándékoz nekünk, önmagán mutatja be, hogyan kell viselkedni, meddig kell az életet ajándékozni. Egészen a keresztig. Isten úgy szeret, hogy egyszülött Fiát adja. *Adhatott volna mást is. Újabb tíz parancsot, hogy világosabb legyen, mi mennyi.* Ám ő a megtestesült valójába sűrítette a szeretetét. A Fiába, Jézus Krisztusba. **Az igazi szeretet nem adhat kevesebbet, csak önmagát.** Isten azt mondja: Te pedig kellesz nekem, és nem akarom, hogy elveszél. Azt akarom, hogy élj.

Galata levélben olvassuk: **„Isten Fiának szeretetében élek, aki szeretett engem, s önmagát adta értem”** (2,20). Nemcsak az Atya adja oda Fiát, hanem a Fiú is odaadja magát. Az Atya és a Fiú egy a szeretetben. S ez a szeretet jelenül meg a kereszten, még ha rejtetten is: *Jézus elárulásában az Istennel való legintimebb közösség, kiszolgáltatottságában az egész világot átölelő jóakarata.* Így lesz szenvedése és kereszthalála megbízható aranyfedezete Isten irántunk való szeretetének. *Mert csak aki szenved, az szeret igazán, és csak aki szeret, az képes igazán szenvedni.*

A göncölszekér (Tolsztoj elbeszélése)

Miután értetlenségében Nikodémus elnémul, már csak Jézus beszél, mégpedig a „nagyobb dolgokról”: *keresztről, szeretetről, hitről és ítéletről.* Inkább csak felvillantva őket, mintsem logikailag kifejtve. Már a második mondatban felfénylik János evangéliuma, sőt talán az egész Újszövetség legmegrendítőbb mondata: **„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”** Pontosabban többről van szó, mint a szeretetről. A szeretet

„következetlenségéről” (a tékozló fiú); és a szeretet „mértéktelenségéről” (a gyilkos szőlőmunkások) .

„Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, aki életét adja barátaiért.”

Ezt a mércét nem Jézus állította föl. Érvényes volt, megfogalmazatlanul is, mióta ember él a földön farkasszemet nézve a halállal. Bele van írva a szívünkbe, mint a tömegvonzás törvénye az anyag szívébe. Azért mégsem hiába szoktuk ezt a mondatot épp az evangéliumból, Jézus ajkáról idézni. Jézus megfogalmazta ezt a mértéket, vállalta és betöltötte. Azóta kétszeresen érvényes.

Mit jelent az, hogy Jézus „életét adja barátaiért”? Mindjárt az jut eszünkbe, hogy Jézus (szebben, mint akárki más) kereszthalálával teljesítette ezt a normát. Valóban így van, de nem szabad felednünk, hogy **a kereszthalál nem egy haszontalan élet váratlan fölmagasodása**, hanem úgy érett meg Jézus mindennapos szeretetének ágai közt, mint a gyümölcs. **Jézus elsősorban nem meghalni tanít, hanem élni!**

Amikor reggel fölkel a nap, a sötétből világosság lesz. Visszatérnek a színek. A fény láthatóvá tesz sok mindent, amit oly szívesen elrejténk a homályban. Ám Jézus nem a félhomály embere. Nikodémust, aki fél, ezért éjszaka keresi föl a Mestert, felszólítja, szülessen újjá. Azt jelenti, hogy kilép a fényre. Ott és csak ott van esély, hogy az igazságra fény derüljön, a teljes igazságra. Minél nagyobb a sötétség, annál több fény kell, hogy bevilágítsa. Ezért néha át kell élnünk a sötétséget, hogy aztán beengedjük a fényt. Ez a misztikusok tapasztalata. A fény vakít: ha túladagoljuk, nem látunk semmit.

Ha elfogadjuk Isten szeretetének ajándékát, hitre jutunk, és kimegyünk a világosságra. Világosság és sötétség: a bűn pszichológiája. Nem az igazságot cselekszi, hanem a hazugságot, sötétségben él, mert elutasítja a szeretetet. Az igazság cselekedetei a jótetteim, a világosságban élek, nem önmagamban forgolódom, nem esetlegesen, hanem Istenhez kapcsolódva cselekszem. Örök élet annak, aki úgy ragadja meg az időt, mint az üdvösség, mint a világosság óráját.

Szeretetre születünk, hogy ilyen nagyok legyünk! S arra gondolunk, hogy Jézus naponta megújítja köztünk a maga egyetlen áldozatát. ***Amire magunktól mégiscsak gyöngék, kevesek volnánk, arra az utolsó vacsora kenyere, bora képessé tehet.***